Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JÁN MAZÁK
της 12ης Ιουλίου 2012 [1]

Υπόθεση C-534/10 P

Brookfield New Zealand Ltd,
Elaris SNC
κατά
Κοινοτικού Γραφείου Φυτικών Ποικιλιών (ΚΓΦΠ)

και Schniga GmbH

«Κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών — Κανονισμός (ΕΚ) 2100/94 — Εύρος της αναγνωριζόμενης στο ΚΓΦΠ διακριτικής ευχέρειας — Νέα υποβολή μη προσβεβλημένου από ιό φυτικού υλικού για τεχνική εξέταση»

I – Εισαγωγή

1. Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Brookfield New Zealand Limited (στο εξής: Brookfield) και η Elaris SNC (στο εξής: Elaris) (ή, ομού: αναιρεσείουσες) ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, Τ-135/08, Schniga κατά ΚΓΦΠ – Elaris και Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) [2] (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο (έκτο τμήμα) ακύρωσε την απόφαση του τμήματος προσφυγών του Κοινοτικού Γραφείου Φυτικών Ποικιλιών (στο εξής: ΚΓΦΠ ή Γραφείο) της 21ης Νοεμβρίου 2007, περί παροχής κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας για την ποικιλία μήλων Gala Schnitzer (υποθέσεις A 003/2007 και A 004/2007) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

2. Η αίτηση αναιρέσεως εγείρει κατ' ουσίαν το ζήτημα αν το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι το ΚΓΦΠ είχε την εξουσία, βάσει των κανόνων που διέπουν τη διαδικασία υποβολής αιτήσεως για παροχή δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, να επιτρέψει την υποβολή νέου φυτικού υλικού για την τεχνική εξέταση, απεφάνθη ορθώς επί του εύρους της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει το ΚΓΦΠ.

II – Νομικό πλαίσιο

3. Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, οι διέποντες τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών κανόνες ήταν οι εισαχθέντες με τον κανονισμό (ΕΚ) 2100/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουλίου 1994, για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών [3], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2506/95 του Συμβουλίου [4] (στο εξής: κανονισμός 2100/94).

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

2 — Συλλογή 2010, σ. II-5089.

3 — ΕΕ L 227, σ. 1.

4 — Κανονισμός της 25ης Οκτωβρίου 1995, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 2100/94 για τα κοινοτικά δικαιώματα επί φυτικών ποικιλιών (ΕΕ L 258, σ. 3).

4. Η παράγραφος 1 του άρθρου 10 του κανονισμού 2100/94, το οποίο φέρει τον τίτλο «Το νέο», ορίζει:

«Μια ποικιλία θεωρείται νέα εάν, κατά την ημερομηνία της αίτησης, που καθορίζεται δυνάμει του άρθρου 51, συστατικά της ποικιλίας ή συγκομισθέν υλικό της ποικιλίας δεν έχουν πωληθεί ή άλλως διατεθεί σε τρίτους από τον δημιουργό ή με τη συναίνεσή του κατά την έννοια του άρθρου 11, με σκοπό την εκμετάλλευση της ποικιλίας:

α) πλέον του ενός έτους πριν από την προαναφερόμενη ημερομηνία, εντός του κοινοτικού εδάφους·

[…]».

5. Η παράγραφος 4 του άρθρου 55 του κανονισμού 2100/94, το οποίο φέρει τον τίτλο «Τεχνική εξέταση», ορίζει:

«Το [Γ]ραφείο ορίζει, με γενικούς κανόνες ή με συστάσεις που διατυπώνονται κατά περίπτωση, τον τόπο και τον χρόνο παράδοσης του υλικού για την τεχνική εξέταση, την ποσότητα και ποιότητα του εν λόγω υλικού, καθώς και των δειγμάτων αναφοράς.»

6. Το άρθρο 61 του κανονισμού 2100/94 απαριθμεί τις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι αιτήσεις παροχής κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας απορρίπτονται. Καθόσον ενδιαφέρει εν προκειμένω, το εν λόγω άρθρο ορίζει:

«1. Το [Γ]ραφείο απορρίπτει τις αιτήσεις για κοινοτικό δικαίωμα επί φυτικής ποικιλίας εάν και μόλις διαπιστώσει ότι ο αιτών:

[...]

β) δεν έχει συμμορφωθεί με κανόνα ή σύσταση σύμφωνα με το άρθρο 55, παράγραφος 4 ή 5, εντός της ταχθείσης προθεσμίας, εκτός εάν το [Γ]ραφείο συγκατατέθηκε στη μη υποβολή·

[...]».

7. Το άρθρο 73 του κανονισμού 2100/94, το οποίο φέρει τον τίτλο «Προσφυγή κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών», ορίζει:

«1. Οι αποφάσεις που εκδίδουν επί προσφυγής τα τμήματα προσφύγων υπόκεινται σε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

2. Προσφυγή επιτρέπεται λόγω αναρμοδιότητας, παράβασης ουσιώδους τύπου, παράβασης της [Σ]υνθήκης, του παρόντος ή κανονισμού ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή του ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας.

3. Το Δικαστήριο μπορεί να ακυρώσει ή να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

4. Την προσφυγή μπορεί να ασκήσει ο εν όλω ή εν μέρει ηττηθείς ενώπιον τμήματος προσφυγών διάδικος.

[…]».

8. Η παράγραφος 1 του άρθρου 80 του κανονισμού 2100/94, το οποίο φέρει τον τίτλο «Επαναφορά στην προτέρα κατάσταση», ορίζει:

«Εάν ο αιτών κοινοτικό δικαίωμα επί φυτικής ποικιλίας ή ο κάτοχος ή κάθε άλλο μέρος που μετέχει στη διαδικασία ενώπιον του [Γ]ραφείου, παρότι έλαβε όλα τα δέοντα μέτρα για τις ειδικές περιστάσεις, δεν μπόρεσε να τηρήσει μια προθεσμία έναντι του [Γ]ραφείου, τα δικαιώματά του αποκαθίστανται, κατόπιν αιτήσεώς του, εάν η μη τήρηση της προθεσμίας είχε ως άμεση συνέπεια, δυνάμει του παρόντος κανονισμού, την απώλεια δικαιώματος ή μέσου αποκαταστάσεως.»

III – Ιστορικό της διαφοράς

9. Το ιστορικό της διαφοράς, όπως αυτό εκτίθεται με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, έχει ως εξής:

«1. Στις 18 Ιανουαρίου 1999, [η] Konsortium Südtiroler Baumschuler (KSB), [την οποία] διαδέχθηκε η προσφεύγουσα, [Schniga], υπέβαλε στο Κοινοτικό Γραφείο Φυτικών Ποικιλιών (ΚΓΦΠ) αίτηση για παροχή κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, δυνάμει του [κανονισμού 2100/94].

2. Η αίτηση αυτή καταχωρίστηκε με αριθ. 1999/0033.

3. Η παροχή κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας ζητήθηκε για την ποικιλία μήλων (Malus Mill) Gala Schnitzer.

4. Το ΚΓΦΠ ανέθεσε στο Bundessortenamt (γερμανικό ομοσπονδιακό γραφείο φυτικών ποικιλιών) να προβεί σε τεχνική εξέταση, κατά το άρθρο 55, παράγραφος 1, του κανονισμού 2100/94.

5. Με επιστολή της 26ης Ιανουαρίου 1999 προς τον εκπρόσωπο της KSB, το ΚΓΦΠ ζήτησε από την KSB να υποβά[λ]ει σε αυτό, καθώς και στο Bundessortenamt, το απαραίτητο για την τεχνική εξέταση υλικό, ήτοι δέκα βλαστούς σε φυτική νάρκη για εμβολιασμό, μεταξύ 1ης και 15ης Μαρτίου 1999. Το ΚΓΦΠ διευκρίνισε επίσης ότι η KSB έπρεπε να τηρήσει όλους τους φυτοϋγειονομικούς και τελωνειακούς όρους που εφαρμόζονται όσον αφορά την αποστολή του υλικού.

6. Το Bundessortenamt παρέλαβε το προαναφερθέν υλικό στις 9 Μαρτίου 1999.

7. Με επιστολή της 25ης Μαρτίου 1999 προς τον εκπρόσωπο της KSB, το ΚΓΦΠ βεβαίωσε την παραλαβή του ζητηθέντος υλικού και ανέφερε ότι το εν λόγω υλικό είχε μεν παραδοθεί στο Bundessortenamt σε καλή κατάσταση και εμπροθέσμως, δεν συνοδευόταν όμως από φυτοϋγειονομικό πιστοποιητικό. Κάλεσε την KSB να μεριμνήσει για την κατά το συντομότερο δυνατόν προσκόμιση του απαραίτητου αυτού εγγράφου.

8. Στις 23 Απριλίου 1999, η KSB απέστειλε στο Bundessortenamt ένα ευρωπαϊκό φυτοϋγειονομικό διαβατήριο και διευκρίνισε ότι η αρχή που το είχε εκδώσει, ήτοι η Υπηρεσία προστασίας φυτών της αυτόνομης επαρχίας του Bolzano (Ιταλία), είχε αναφέρει ότι το έγγραφο αυτό επείχε θέση φυτοϋγειονομικού πιστοποιητικού.

9. Με ηλεκτρονική επιστολή της 3ης Μαΐου 1999, το Bundessortenamt ενημέρωσε την KSB σχετικά με την εμπρόθεσμη παραλαβή του υλικού και την καταλληλότητά του, όπως επίσης σχετικά με τον επαρκή χαρακτήρα του προσκομισθέντος ευρωπαϊκού φυτοϋγειονομικού διαβατηρίου ενόψει της τεχνικής εξετάσεως και του ελέγχου των ουσιαστικών προϋποθέσεων για την παραχώρηση κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας. Ζήτησε εντούτοις αντίγραφο επίσημου πιστοποιητικού περί της απουσίας ιού στο υποβληθέν υλικό.

10. Το 2001, η KSB ενημέρωσε το Bundessortenamt ότι αδυνατούσε να προσκομίσει το ζητηθέν φυτοϋγειονομικό πιστοποιητικό, καθότι αποδείχθηκε ότι το υλικό, το οποίο είχε υποβληθεί τον Μάρτιο του 1999 ενόψει της τεχνικής εξετάσεως, έφερε ιούς που βρίσκονταν σε λανθάνουσα κατάσταση.

11. Με ηλεκτρονική επιστολή της 4ης Μαΐου 2001, το Bundessortenamt ανακοίνωσε στο ΚΓΦΠ την πρόθεσή του να εκριζώσει το μολυσμένο υλικό, προκειμένου να αποφευχθεί η εξάπλωση της νόσου σε άλλα φυτά, και του πρότεινε να ζητήσει από την KSB να υποβάλει νέο, μη προσβεβλημένο από ιό υλικό, ούτως ώστε να αρχίσει εκ νέου η τεχνική εξέταση.

12 Με ηλεκτρονική επιστολή της 8ης Μαΐου 2001 προς το Bundessortenamt, το ΚΓΦΠ ενέκρινε την εκρίζωση του μολυσμένου υλικού και αποφάσισε να ζητήσει από την KSB να υποβάλει νέο, μη προσβεβλημένο από ιό υλικό έως τον Μάρτιο του 2002. Δεδομένου δε ότι οι σχετικές με την υποβολή του υλικού οδηγίες δεν διευκρίνιζαν ότι αυτό έπρεπε να μην είναι προσβεβλημένο από ιό, αλλά μόνον ότι έπρεπε να τηρηθούν οι απαιτήσεις του ευρωπαϊκού φυτοϋγειονομικού διαβατηρίου, το ΚΓΦΠ ανέφερε επίσης ότι η KSB δεν μπορούσε να θεωρηθεί υπεύθυνη για την κατάσταση αυτή, ότι θα ήταν άδικο να απορριφθεί η αίτηση σχετικά με την ποικιλία Gala Schnitzer και ότι, συνεπώς, η προτεινόμενη λύση ήταν προφανώς η καλύτερη.

13. Με ηλεκτρονική επιστολή της 13ης Ιουνίου 2001, το ΚΓΦΠ επισήμανε στην KSB ότι, στο μέτρο που οι οδηγίες του σχετικά με την προσκόμιση φυτών και τις απαιτήσεις ως προς την φυτοϋγειονομική τους κατάσταση δεν ήταν αρκούντως σαφείς, αποφάσισε από κοινού με το Bundessortenamt να της επιτρέψει να υποβάλει στο Bundessortenamt, τον Μάρτιο του 2002, νέο υλικό, μη προσβεβλημένο από ιό και συνοδευόμενο από σχετικό φυτοϋγειονομικό πιστοποιητικό, προκειμένου να επαναληφθεί η εξέταση της αιτήσεως αναφορικά με την ποικιλία Gala Schnitzer.

14. Μετά το πέρας της νέας τεχνικής εξετάσεως το Bundessortenamt διεπίστωσε στην τελική του έκθεση της 16ης Δεκεμβρίου 2005 ότι η ποικιλία Gala Schnitzer διεκρίνετο από την εγγύτερη ποικιλία αναφοράς, ήτοι την ποικιλία Baigent, βάσει του πρόσθετου χαρακτηριστικού «φρούτο: πλάτος των αυλακώσεων».

15. Στις 5 Μαΐου 2006, οι παρεμβαίνουσες [νυν αναιρεσείουσες], Elaris SNC και Brookfield New Zealand Ltd, κάτοχος αδείας σχετικά με το δικαίωμα επί της ποικιλίας Baigent η πρώτη και φορέας του δικαιώματος αυτού η δεύτερη, υπέβαλαν στο ΚΓΦΠ ενστάσεις κατά της παραχωρήσεως κοινοτικού δικαιώματος στην ποικιλία Gala Schnitzer, βάσει του άρθρου 59 του κανονισμού 2100/94.

16. Οι ενστάσεις στηρίζονταν σε προγενέστερο δικαίωμα επί της ποικιλίας μήλων (Malus Mill) Baigent.

17. Οι λόγοι που προβλήθηκαν προς στήριξη των ενστάσεων αντλούνταν, αφενός, από το άρθρο 61, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 2100/94, καθόσον η εκ μέρους της προσφεύγουσας μη τήρηση των όρων σχετικά με την υποβολή του προοριζόμενου για την τεχνική εξέταση υλικού, όπως αυτοί καθορίσθηκαν στις επιστολές του ΚΓΦΠ της 26ης Ιανουαρίου και της 25ης Μαρτίου 1999, έπρεπε να είχαν επιφέρει την εκ μέρους του ΚΓΦΠ απόρριψη της αιτήσεως σχετικά με την ποικιλία Gala Schnitzer, αφετέρου δε, από το άρθρο 7 του κανονισμού 2100/94, καθόσον η ποικιλία Gala Schnitzer δεν διεκρίνετο από την ποικιλία Baigent.

18. Στις 14 Δεκεμβρίου 2006, ο πρόεδρος του ΚΓΦΠ ενέκρινε τη χρήση του πρόσθετου χαρακτηριστικού «φρούτο: πλάτος των αυλακώσεων» για την τεκμηρίωση του διακριτικού χαρακτήρα της ποικιλίας Gala Schnitzer.

19. Δυνάμει των αποφάσεων EU 18759, OBJ 06-021 και OBJ 06-022, της 26ης Φεβρουαρίου 2007, η αρμόδια επί των ενστάσεων κατά της παραχωρήσεως κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας επιτροπή (στο εξής: επιτροπή) παρέσχε το αιτηθέν δικαίωμα για την ποικιλία Gala Schnitzer και απέρριψε τις ενστάσεις.

20. Στις 11 Απριλίου 2007, οι παρεμβαίνουσες άσκησαν προσφυγή κατά των τριών αυτών αποφάσεων ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΚΓΦΠ, δυνάμει των άρθρων 67 έως 72 του κανονισμού 2100/94.

21. Με [την προσβαλλόμενη απόφαση], το τμήμα προσφυγών ακύρωσε την απόφαση για παροχή κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας στην ποικιλία Gala Schnitzer, καθώς και τις αποφάσεις περί απορρίψεως των ενστάσεων, και απέρριψε την αίτηση σχετικά με την ποικιλία Gala Schnitzer. Ειδικότερα, έκρινε ότι το άρθρο 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2100/94 δεν επέτρεπε στο ΚΓΦΠ να εγκρίνει την εκ μέρους της KSB υποβολή νέου υλικού, καθόσον η KSB δεν είχε συμμορφωθεί προς την κατά περίπτωση διατυπωθείσα σύσταση, υπό την έννοια του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, με την οποία το ΚΓΦΠ της είχε ζητήσει να προσκομίσει φυτοϋγειονομικό πιστοποιητικό το οποίο να βεβαιώνει ότι το υποβληθέν υλικό δεν είναι προσβεβλημένο από ιό.»

IV – Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

10. Με δικόγραφο που κατέθεσε την 4η Απριλίου 2008, η Schniga άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως.

11. Η Brookfield και η Elaris, αναιρεσείουσες στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, παρενέβησαν κατά την ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία υπέρ του ΚΓΦΠ.

12. Η ασκηθείσα από τη Schniga προσφυγή ακυρώσεως βασιζόταν σε τρεις λόγους ακυρώσεως: (i) απαράδεκτο των ενστάσεων που είχαν υποβάλει ενώπιον του ΚΓΦΠ οι παρεμβαίνουσες· (ii) παράβαση του άρθρου 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', και του άρθρου 62 του κανονισμού 2100/94· (iii) παράβαση του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94.

13. Αφού έκρινε τον πρώτο λόγο ακυρώσεως απαράδεκτο ως προβληθέντα το πρώτον ενώπιόν του, το Γενικό Δικαστήριο προχώρησε στην εξέταση του παραδεκτού του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείτο από παράβαση, εκ μέρους του τμήματος προσφυγών, του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94. Με τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι το τμήμα προσφυγών, εξετάζοντας τις επιστολές του ΚΓΦΠ της 26ης Ιανουαρίου και της 25ης Μαρτίου 1999, προέβη σε νομική εκτίμηση δυνάμενη να αμφισβητηθεί με την ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ασκηθείσα προσφυγή. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, ως εκ τούτου, τον τρίτο λόγο ακυρώσεως παραδεκτό.

14. Προχωρώντας στην ουσία της διαφοράς, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε σε πρώτο στάδιο τον τρίτο λόγο ακυρώσεως. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τη θέση που είχε διατυπώσει με την προσβαλλόμενη απόφαση το τμήμα προσφυγών, ήτοι ότι το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 δεν παρείχε στο ΚΓΦΠ τη δυνατότητα να επιτρέψει την υποβολή νέου υλικού για την τεχνική εξέταση.

15. Ορίζοντας το εύρος της διακριτικής ευχέρειας που το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 παρέχει στο ΚΓΦΠ, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διακριτική αυτή ευχέρεια εμπερικλείει το δικαίωμα του ΚΓΦΠ να καθορίζει –όταν το κρίνει αναγκαίο σε συγκεκριμένη περίπτωση– τις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτά την εξέταση αιτήσεως παροχής κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, εφόσον δεν έχει εκπνεύσει η προθεσμία εντός της οποίας ο συγκεκριμένος αιτών οφείλει να συμμορφωθεί προς σύσταση που έχει

διατυπώσει το ΚΓΦΠ. Ειδικότερα, με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι είναι σύμφωνη προς την αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθώς και προς την αναγκαιότητα εξασφαλίσεως της ομαλής διεξαγωγής και της αποτελεσματικότητας των διαδικασιών, η αναγνώριση στο ΚΓΦΠ της ευχέρειας να προχωρεί στην εξέταση της υποβληθείσας σε αυτό αιτήσεως, οσάκις εκτιμά ότι ασάφεια που το ίδιο έχει διαπιστώσει δύναται να θεραπευθεί. Επιπροσθέτως, όπως το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε με τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η διακριτική ευχέρεια που αναγνωρίζεται στο ΚΓΦΠ τού παρέχει τη δυνατότητα να βεβαιώνεται ότι οι συστάσεις που διατυπώνει κατά περίπτωση είναι σαφείς και ότι οι αιτούντες γνωρίζουν κατά τρόπο εναργή τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους.

16. Κατόπιν εκτιμήσεως των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών της ενώπιόν του εκκρεμούς υποθέσεως, το Γενικό Δικαστήριο απεφάνθη ότι το τμήμα προσφυγών, κρίνοντας ότι το ΚΓΦΠ είχε παραβεί το άρθρο 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2100/94, καθώς είχε επιτρέψει στην KSB να υποβάλει νέο υλικό –ενώ, συμφώνως προς την εν λόγω διάταξη, όφειλε, μόλις διαπίστωσε ότι η αιτούσα δεν είχε συμμορφωθεί με διατυπωθείσα προς αυτήν σύσταση, να απορρίψει την εκ μέρους της υποβληθείσα αίτηση–, είχε προβεί σε εσφαλμένη εκτίμηση του εύρους της διακριτικής ευχέρειας που το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 παρέχει στο ΚΓΦΠ.

17. Συνακολούθως, το Γενικό Δικαστήριο, εκτιμώντας ότι παρείλκε η εξέταση του βασίμου του δευτέρου λόγου ακυρώσεως και αφού απέρριψε το αίτημα των παρεμβαινουσών περί μεταρρυθμίσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

V – Αιτήματα των διαδίκων

18. Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο ή, επικουρικώς, αποφαινόμενο οριστικώς επί της διαφοράς, να απορρίψει την προσφυγή της προσφεύγουσας Schniga GmbH και, συνακολούθως, να επικυρώσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών του ΚΓΦΠ. Οι αναιρεσείουσες ζητούν επίσης από το Δικαστήριο να καταδικάσει τους αναιρεσιβλήτους στα δικαστικά έξοδα.

19. Το ΚΓΦΠ και η Schniga ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

VI – Η αίτηση αναιρέσεως

20. Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι βάλλουν αμφότεροι κατά των διαπιστώσεων στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο σε σχέση με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που είχε προβάλει ενώπιόν του η Schniga.

21. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, όφειλε να απορρίψει ως απαράδεκτο τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε η Schniga ενώπιόν του και, αφετέρου, παρέβη το άρθρο 73, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94, εξετάζοντας εκ νέου πραγματικά στοιχεία τα οποία είχαν αξιολογηθεί από το τμήμα προσφυγών. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος διαρθρώνεται σε πλείονα σκέλη, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, προβαίνοντας σε εσφαλμένη εκτίμηση του εύρους της διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται στο ΚΓΦΠ, παρέβη το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, σε συνδυασμό με τα άρθρα 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 80 του ιδίου κανονισμού.

Α– *Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως*

1. Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων

22. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο, εξετάζοντας εκ νέου, στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως που είχε προβάλει ενώπιόν του η Schniga, τις διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών περί των πραγματικών περιστατικών, υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς του, όπως αυτά καθορίζονται από το άρθρο 73, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94. Οι αναιρεσείουσες επισημαίνουν, ειδικότερα, ότι ο εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου έλεγχος, όπως αυτός οριοθετείται από την εν λόγω διάταξη, περιορίζεται στη νομιμότητα της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών και αφορά αποκλειστικώς νομικά ζητήματα και κατάχρηση εξουσίας.

23. Συνεπώς, κατά τις αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν αρμόδιο να προβεί σε έλεγχο της αξιολογήσεως, εκ μέρους του τμήματος προσφυγών, του περιεχομένου και της σημασίας των δύο επιστολών της 26ης Ιανουαρίου και της 25ης Μαρτίου 1999. Εάν το Γενικό Δικαστήριο είχε υιοθετήσει την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία είχε προβεί το τμήμα προσφυγών, δεν θα είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι, τον Μάιο του 2001, το ΚΓΦΠ διέθετε ακόμη, δυνάμει του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, τη διακριτική ευχέρεια να αποσαφηνίσει τις προηγούμενες συστάσεις του.

24. Το ΚΓΦΠ και η Schniga αποκρούουν το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς του. Όπως, ειδικότερα, υποστηρίζουν, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να διαγιγνώσκει τα πραγματικά περιστατικά και να αξιολογεί τα αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, ακόμη και αν το Δικαστήριο δεχόταν ότι το Γενικό δικαστήριο προέβη πράγματι σε έλεγχο των διαπιστωθέντων πραγματικών περιστατικών, ο έλεγχος αυτός θα ενέπιπτε ούτως ή άλλως στην αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου. Πλην όμως, κατά το ΚΓΦΠ και τη Schniga, εν προκειμένω, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε έλεγχο της νομικής υπαγωγής των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του τμήματος προσφυγών –και όχι σε έλεγχο της οντολογικής τους καταφάσεως.

2. Εκτίμηση

25. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από πεπλανημένη εκτίμηση του εύρους της αρμοδιότητας που απονέμει στο Γενικό Δικαστήριο το άρθρο 73, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94 σε σχέση με τον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων του τμήματος προσφυγών.

26. Συναφώς, ενώ, κατά πάγια νομολογία, ο αναιρετικός έλεγχος του Δικαστηρίου περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, από την απόφαση Schräder κατά ΚΓΦΠ προκύπτει με σαφήνεια ότι, αντιθέτως, η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να ελέγχει τη νομιμότητα των αποφάσεων του τμήματος προσφυγών εμπερικλείει την εξουσία διαπιστώσεως και εκτιμήσεως των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών και αξιολογήσεως των αποδεικτικών στοιχείων.[5].

5 — Βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Απριλίου 2010, C-38/09 P (Συλλογή 2010, σ. I-3209, σκέψη 69)· βλ., επίσης, προτάσεις μου στην ίδια υπόθεση (σημεία 20 έως 23).

27. Στο πλαίσιο αυτό επιβάλλεται επίσης η επισήμανση ότι ο κανονισμός 2506/95 τροποποίησε το άρθρο 73 του κανονισμού 2100/94, προκειμένου ειδικότερα να εναρμονίσει τις διαδικασίες προσφυγής στο πλαίσιο του καθεστώτος κοινοτικών δικαιωμάτων επί φυτικών ποικιλιών με τις διατάξεις του άρθρου 63, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα, οι οποίες αφορούν τον έλεγχο, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του Γραφείου εναρμονίσεως στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)[6].

28. Κατά την ερμηνεία που έχει δώσει στο άρθρο 63, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 το Δικαστήριο, ερμηνεία η οποία δύναται να τύχει εφαρμογής και επί του άρθρου 73 του κανονισμού 2100/94, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να προβαίνει σε πλήρη έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, εξετάζοντας, εφόσον παρίσταται ανάγκη, αν τα τμήματα αυτά έχουν προβεί σε ορθή νομική υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών ή εάν η εκ μέρους τους εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών είναι πεπλανημένη[7].

29. Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 73, παράγραφος 2, του κανονισμού 2100/94, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

1. Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων

30. Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο επλανήθη κατά την εκτίμηση του εύρους της διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται στο ΚΓΦΠ από το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, σε συνδυασμό με τα άρθρα 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 80 του ιδίου κανονισμού. Συναφώς, οι αναιρεσείουσες απαριθμούν μια σειρά πεπλανημένων διαπιστώσεων ή υποθέσεων στις οποίες, όπως υποστηρίζουν, προέβη, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο συνεπεία της εκ μέρους του εσφαλμένης εκτιμήσεως του εύρους των εξουσιών του ΚΓΦΠ.

31. Ειδικότερα, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο επλανήθη δεχόμενο ότι το ΚΓΦΠ έχει την εξουσία να διατυπώνει κατά περίπτωση συστάσεις όχι μόνο σε σχέση με την ποιότητα του υλικού που πρέπει να υποβληθεί εντός συγκεκριμένης προθεσμίας, αλλά και σε σχέση με την έγγραφη τεκμηρίωση της εν λόγω ποιότητας. Κατά την άποψη των αναιρεσειουσών, οι ad hoc συστάσεις του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 δύνανται, αντιθέτως, να αφορούν μόνον αυτό καθ' εαυτό το υλικό.

32. Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν επιπροσθέτως ότι το Γενικό Δικαστήριο πεπλανημένως δέχθηκε ότι το ΚΓΦΠ έχει τη δυνατότητα να διασπά τις κατά περίπτωση διατυπούμενες συστάσεις σε δύο αυτόνομες και ανεξάρτητες συστάσεις, μία για το υλικό αυτό καθ' εαυτό και μία για την έγγραφη τεκμηρίωση της ποιότητας, όπως είναι η υποβολή υγειονομικού πιστοποιητικού.

33. Κατά την άποψη των αναιρεσειουσών, το Γενικό Δικαστήριο επλανήθη επίσης, υπό το πρίσμα του άρθρου 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2100/94, δεχόμενο ότι το ΚΓΦΠ είχε την ευχέρεια να επιτρέψει την εκ νέου υποβολή μη προσβεβλημένου από ιό υλικού μετά την εκπνοή της προθεσμίας υποβολής του υλικού και ενώ είχε καταστεί απολύτως σαφές ότι το υλικό ήταν προσβεβλημένο από ιό. Όπως επισημαίνουν οι αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι η διατύπωση «κατά το συντομότερο δυνατόν», την οποία χρησιμοποίησε το ΚΓΦΠ στην

6 — ΕΕ L 11, σ. 1· βλ. τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2506/95.

7 — Βλ., ειδικότερα, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, C-16/06 P, Les Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ (Συλλογή 2008, σ. I-10053, σκέψεις 38 και 39).

επιστολή με την οποία κάλεσε την KSB να του διαβιβάσει το ελλείπον υγειονομικό πιστοποιητικό για το υλικό που είχε ήδη υποβληθεί, δεν ηδύνατο να εκληφθεί ως ταχθείσα προθεσμία και, εν πάση περιπτώσει, ως προθεσμία η οποία είχε εκπνεύσει, στο πλαίσιο ad hoc συστάσεως κατά την έννοια του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, επισύροντας την απόρριψη της αιτήσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ιδίου κανονισμού.

34. Επιπροσθέτως, κατά τις αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο επλανήθη εκτιμώντας ότι το ΚΓΦΠ απολαύει της πλήρους διακριτικής ευχέρειας να λαμβάνει μέτρα, άνευ περαιτέρω ιεραρχικού ή δικαστικού ελέγχου, προς εξασφάλιση της νομικής ακρίβειας και σαφήνειας των συστάσεων που διατυπώνει κατά περίπτωση. Συναφώς, όπως επισημαίνουν οι αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο πεπλανημένως έκρινε ότι το ζήτημα της καλόπιστης ή κακόπιστης ερμηνείας των εν λόγω συστάσεων δεν ασκεί επιρροή. Ομοίως, κατά τις αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήλεγξε τα όρια που επιβάλλει η κατ' άρθρο 80 του κανονισμού 2100/94 διαδικασία επαναφοράς στην προτέρα κατάσταση, όρια τα οποία το ΚΓΦΠ προδήλως αγνόησε.

35. Το ΚΓΦΠ αντιτείνει την πάγια θέση του ότι το ίδιο είχε την ευχέρεια να επιτρέψει στην αιτούσα να υποβάλει εκ νέου φυτικό υλικό, καθώς η εκ μέρους του διατυπωθείσα σύσταση (η επιστολή της 26ης Ιανουαρίου 1999) δεν ήταν αρκούντως σαφής. Όπως επισημαίνει, κατά την αξιολόγηση των συστάσεων που διατυπώθηκαν εν προκειμένω από το ΚΓΦΠ, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η σπουδαιότητα, υπό το πρίσμα της αρχής της ασφάλειας δικαίου, της σαφούς διατυπώσεως των οδηγιών.

36. Αναφερόμενο στις συστάσεις που σχετίζονται με την ποιότητα του προς υποβολή φυτικού υλικού, το ΚΓΦΠ υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι το προς υποβολή φυτικό υλικό δεν πρέπει να είναι προσβεβλημένο από ιό κατέστη σαφές στην αιτούσα μόλις μετά την εκπνοή της προθεσμίας υποβολής του εν λόγω υλικού και αφού αυτό είχε ήδη υποβληθεί. Η διατυπωθείσα την 26η Ιανουαρίου 1999 σύσταση δεν ήταν αρκούντως σαφής επί του σημείου αυτού.

37. Για τον λόγο αυτόν, κατά την άποψη του ΚΓΦΠ, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η KSB δεν είχε συμμορφωθεί προς σύσταση διατυπωθείσα κατά το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94. Συνεπώς, δεν υφίστατο έρεισμα για απόρριψη της αιτήσεως της KSB κατ' εφαρμογήν του άρθρου 61, παράγραφος 1, του κανονισμού 2100/94.

38. Όσον αφορά τις σχετικές με την έγγραφη τεκμηρίωση συστάσεις, το ΚΓΦΠ συντάσσεται με τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου ότι, προκειμένου να είναι δυνατή η απόρριψη αιτήσεως λόγω μη υποβολής των συναφών εγγράφων, πρέπει να έχει προηγηθεί σύσταση διατυπωμένη με σαφήνεια, ομοίως καθόσον αφορά την τασσόμενη προθεσμία.

39. Το ΚΓΦΠ υποστηρίζει, περαιτέρω, ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 80 του κανονισμού 2100/94 διαδικασία δεν ηδύνατο να τύχει εφαρμογής υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, καθώς η χρονική ένδειξη «κατά το συντομότερο δυνατόν» δεν ήταν αρκούντως σαφής ώστε να εκληφθεί ως προθεσμία εντός της οποίας η αιτούσα όφειλε να ενεργήσει. Εν πάση περιπτώσει, κατά το ΚΓΦΠ, ακόμη και αν η εν λόγω ένδειξη θεωρηθεί αρκούντως ακριβής, το άρθρο 80 του κανονισμού 2100/94 δεν τυγχάνει εφαρμογής σε περιπτώσεις κατά τις οποίες για την καθυστέρηση ευθύνεται εν μέρει το Γραφείο, εν προκειμένω μη παρέχοντας, με την επιστολή της 26ης Ιανουαρίου 1999, σαφείς οδηγίες.

40. Τέλος, το ΚΓΦΠ συντάσσεται με τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η καλή ή η κακή πίστη του αιτούντος δεν ασκεί επιρροή κατά την εκτίμηση της διακριτικής ευχέρειας που παρέχει στο ΚΓΦΠ το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94.

41. Ως εκ τούτου, αποκρούοντας ένα έκαστο των επιχειρημάτων των αναιρεσειουσών, το ΚΓΦΠ υποστηρίζει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως που αυτές προβάλλουν είναι εν όλω αβάσιμος.

42. Η Schniga τονίζει ότι –εν αντιθέσει προς ό,τι υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες– το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 παρέχει στο ΚΓΦΠ ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά την άσκηση των λειτουργικών του καθηκόντων, δεδομένης της επιστημονικής και τεχνικής πολυπλοκότητας της τεχνικής εξετάσεως των αιτήσεων παροχής κοινοτικών δικαιωμάτων. Η ευχέρεια αυτή εμπερικλείει, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα του ΚΓΦΠ να επιτρέπει, οσάκις εκτιμά ότι δεν έχει καταστήσει αρκούντως σαφείς τις προϋποθέσεις που σχετίζονται με την υγειονομική κατάσταση του προς εξέταση υλικού, όπως συνέβη εν προκειμένω, τη «μη υποβολή» του υλικού, κατά την έννοια του άρθρου 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2100/94, παρέχοντας στους αιτούντες τη δυνατότητα να υποβάλουν νέο υλικό εντός νέας προθεσμίας.

2. Εκτίμηση

43. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, όπως αυτός διαρθρώνεται στα επιμέρους σκέλη του, επικεντρώνεται κατ' ουσίαν στο συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου –και στη συλλογιστική επί της οποίας το συμπέρασμα αυτό ερείδεται, η οποία αναπτύσσεται με τις σκέψεις 62 έως 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως– ότι το τμήμα προσφυγών, κρίνοντας ότι το ΚΓΦΠ είχε παραβεί το άρθρο 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2100/94, καθόσον, αντί να απορρίψει πάραυτα, κατ' εφαρμογήν της εν λόγω διατάξεως, την αίτηση της KSB, επέτρεψε σε αυτήν να υποβάλει νέο υλικό, επλανήθη ως προς το εύρος της διακριτικής ευχέρειας που το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 παρέχει στο ΚΓΦΠ. Κατά τις αναιρεσείουσες, η παροχή της εν λόγω δυνατότητας στην αιτούσα θα ήταν δυνατή μόνον κατόπιν αιτήσεως στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το άρθρο 80 του εν λόγω κανονισμού διαδικασίας επαναφοράς στην προτέρα κατάσταση –αιτήσεως η οποία δεν είχε, ωστόσο, υποβληθεί εν προκειμένω από την KSB.

44. Επιβάλλεται εκ προοιμίου η υπόμνηση ότι, δυνάμει του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, το ΚΓΦΠ έχει την εξουσία να καθορίζει, μέσω γενικών κανόνων ή ad hoc συστάσεων, τον χρόνο και τον τρόπο υποβολής του προς εξέταση υλικού και των δειγμάτων αναφοράς, καθώς και την ποιότητα και ποσότητα αυτών.

45. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, καθόσον το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 παρέχει στο ΚΓΦΠ την εξουσία να καθορίζει τόσο τα ποσοτικά όσο και τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του υλικού που πρέπει να υποβληθεί σε αυτό για την τεχνική εξέταση, στο πλαίσιο της οποίας λαμβάνουν χώρα σύνθετες επιστημονικές και τεχνικές αξιολογήσεις, κατά την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως πρέπει να αναγνωρίζεται στο ΚΓΦΠ ορισμένο περιθώριο διακριτικής ευχέρειας[8].

46. Κατά την άποψή μου, η σχετικώς ευρεία διακριτική ευχέρεια στο πεδίο αυτό όχι μόνο δικαιολογείται και υποδηλώνεται από το γράμμα του ίδιου του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, αλλά αποτυπώνεται και στο άρθρο 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού, το οποίο παρέχει στο ΚΓΦΠ τη δυνατότητα να επιτρέψει τη μη συμμόρφωση του αιτούντος προς τις συστάσεις που το ίδιο έχει διατυπώσει κατά το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού και, συνεπώς, τη δυνατότητα να αποφύγει να περιαχθεί σε κατάσταση κατά την οποία θα είναι υποχρεωμένο να απορρίψει την αίτηση[9].

8 — Βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 5 απόφαση Schräder κατά ΚΓΦΠ (σκέψη 77), και προτάσεις μου στην ίδια υπόθεση (σημείο 25)· βλ. επίσης, μεταξύ άλλων, απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 1997, C-169/95, Ισπανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-135, σκέψεις 33 και 34).

9 — Βλ., αντιστοίχως, σε σχέση με την ευρεία διακριτική ευχέρεια που διαθέτει το ΓΕΕΑ, το οποίο δύναται να λάβει υπόψη πραγματικά περιστατικά και στοιχεία που προβάλλονται ή προσκομίζονται εκπροθέσμως, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul (Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψη 42).

47. Υπό το πρίσμα αυτό, φρονώ ότι, ορίζοντας –με τις σκέψεις 63 έως 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως– το εύρος της διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται από το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς απεφάνθη ότι η διακριτική αυτή ευχέρεια εμπερικλείει το δικαίωμα του ΚΓΦΠ να καθορίζει, οσάκις το κρίνει αναγκαίο, τις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτά την εξέταση αιτήσεως παροχής κοινοτικού δικαιώματος επί φυτικής ποικιλίας, εφόσον δεν έχει εκπνεύσει η προθεσμία εντός της οποίας ο αιτών οφείλει να συμμορφωθεί προς σύσταση που έχει διατυπώσει το ΚΓΦΠ.

48. Στο πλαίσιο αυτό, δεν ενέχει νομική πλάνη η εκτίμηση την οποία διατυπώνει το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι ότι είναι σύμφωνη προς την αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθώς και προς την αναγκαιότητα εξασφαλίσεως της ομαλής διεξαγωγής και της αποτελεσματικότητας των διαδικασιών, η αναγνώριση στο ΚΓΦΠ της ευχέρειας να προχωρεί, οσάκις εκτιμά ότι η ασάφεια που το ίδιο έχει εντοπίσει δύναται να θεραπευθεί, στην εξέταση της υποβληθείσας σε αυτό αιτήσεως και να μην είναι υποχρεωμένο, υπό τις περιστάσεις αυτές, να απορρίπτει την αίτηση.

49. Το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επίσης έκρινε, με τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η παροχή στους αιτούντες της δυνατότητας να γνωρίζουν με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους και να ενεργούν αντιστοίχως συνιστά επιταγή συμφυή με την αρχή της ασφάλειας δικαίου[10]. Εφόσον, ως αρχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το ΚΓΦΠ δεσμεύεται από τις επιταγές της ασφαλείας δικαίου ως γενικής αρχής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Γενικό Δικαστήριο, εν αντιθέσει προς ό,τι υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, δεν επλανήθη αποφαινόμενο ότι το ΚΓΦΠ διαθέτει την ευχέρεια να βεβαιώνεται ότι οι συστάσεις του είναι σαφείς και, συνακολούθως, ότι η ευθύνη μη συμμορφώσεως προς αυτές βαρύνει αποκλειστικώς τον αιτούντα.

50. Εντούτοις, εν αντιθέσει προς ό,τι υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, κανένα στοιχείο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν παρεμφαίνει ή υπονοεί ότι η εν λόγω διακριτική ευχέρεια είναι απόλυτη και ότι δεν υπόκειται σε κανέναν περαιτέρω ιεραρχικό ή δικαστικό έλεγχο.

51. Συνεπώς, εκτιμώ ότι, στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο δεν επλανήθη κατά τον ορισμό του εύρους της διακριτικής ευχέρειας που το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 παρέχει στο ΚΓΦΠ.

52. Το Γενικό Δικαστήριο προχώρησε εν συνεχεία στην εξέταση των περιστάσεων της υποθέσεως υπό το πρίσμα του προπεριγραφέντος εύρους της διακριτικής ευχέρειας.

53. Ειδικότερα, με τις σκέψεις 69 και 72 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε ως επιστολές περιέχουσες κατά περίπτωση διατυπωθείσες συστάσεις, κατά την έννοια του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, τόσο τις επιστολές της 26ης Ιανουαρίου και της 25ης Μαρτίου 1999 όσο και την ηλεκτρονική επιστολή της 13ης Ιουνίου 2001, με την οποία το ΚΓΦΠ επικοινώνησε με την KSB κατά τη διάρκεια της ενώπιόν του διαδικασίας.

54. Συναφώς, το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι τέτοιες συστάσεις μπορούν να σχετίζονται μόνο με το υλικό αυτό καθ' εαυτό και όχι με τα έγγραφα που τεκμηριώνουν την ποιότητά του, όπως τα φυτοϋγειονομικά έγγραφα που πιστοποιούν την υγειονομική κατάσταση του υλικού, πρέπει να απορριφθεί. Καθόσον τα εν λόγω έγγραφα αφορούν –όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο– την ποιότητα του προς υποβολή υλικού, ο αποκλεισμός της δυνατότητας του ΚΓΦΠ να διατυπώνει

10 — Βλ., συναφώς, απόφαση της 9ης Ιουλίου 1981, 169/80, Gondrand και Garancini (Συλλογή 1981, σ. 1931, σκέψη 17)· βλ., επίσης, αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-63/93, Duff κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-569, σκέψη 20), και της 14ης Απριλίου 2005, C-110/03, Βέλγιο κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. I-2801, σκέψη 30).

ανάλογες συστάσεις βάσει του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 θα συνιστούσε προσέγγιση υπέρμετρα φορμαλιστική και αντίθετη προς την ευρεία διακριτική ευχέρεια την οποία, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, παρέχει η εν λόγω διάταξη στο ΚΓΦΠ προκειμένου αυτό να καθορίζει, μεταξύ άλλων, τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του προς υποβολή υλικού.

55. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ακόμη και αν η περιλαμβανόμενη στην επιστολή της 25ης Μαρτίου 1999 σύσταση ερμηνευθεί, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, ως αυτοτελής κατά περίπτωση σύσταση η οποία σχετίζεται μόνο με την έγγραφη τεκμηρίωση της φυτοϋγειονομικής καταστάσεως του προς υποβολή υλικού και όχι με αυτή καθ' εαυτήν την ποιότητα του υλικού, όπως η περιλαμβανόμενη στην επιστολή της 26ης Ιανουαρίου 1999 σύσταση, δεν προκύπτει –ούτε αποδείχθηκε από τις αναιρεσείουσες– σε ποιο βαθμό η διατύπωση δύο χωριστών κατά περίπτωση συστάσεων («διαχωρισμός») θα συνιστούσε υπέρβαση των ορίων που καθορίζει το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94.

56. Ως προς την αιτίαση των αναιρεσειουσών ότι το Γενικό Δικαστήριο επλανήθη δεχόμενο ότι το ΚΓΦΠ είχε την ευχέρεια να επιτρέψει την εκ νέου υποβολή μη προσβεβλημένου από ιό υλικού μετά την εκπνοή της προθεσμίας υποβολής του υλικού και ενώ είχε καταστεί απολύτως σαφές ότι το υλικό ήταν προσβεβλημένο από ιό, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, με τις σκέψεις 74 και 75 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ενστερνίσθηκε την άποψη που είχε διατυπώσει το ΚΓΦΠ με την ηλεκτρονική επιστολή της 13ης Ιουνίου 2001 –άποψη στην οποία το ΚΓΦΠ ενέμεινε και κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία–, ότι οι οδηγίες που περιέχονταν στις επιστολές της 26ης Ιανουαρίου και της 25ης Μαρτίου 1999 δεν είχαν καταστήσει απολύτως σαφές, ούτως ώστε να διασκεδάσουν οιαδήποτε αμφιβολία εκ μέρους της KSB, ότι το προς υποβολή υλικό δεν έπρεπε να είναι προσβεβλημένο από ιό. Με τη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι το ΚΓΦΠ, καλώντας απλώς, με την επιστολή της 25ης Μαρτίου 1999, την KSB να υποβάλει «κατά το συντομότερο δυνατόν» το απαιτούμενο φυτοϋγειονομικό πιστοποιητικό, δεν έταξε συγκεκριμένη προθεσμία για την υποβολή του εν λόγω πιστοποιητικού.

57. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων περί των πραγματικών περιστατικών, εκτιμήσεων που, ως τέτοιες, δεν δύνανται να αμφισβητηθούν στο πλαίσιο αναιρετικής δίκης ενώπιον του Δικαστηρίου και κατά τις οποίες το γεγονός ότι το υλικό που προοριζόταν για τεχνική εξέταση δεν έπρεπε να είναι προσβεβλημένο από ιό, το Γενικό Δικαστήριο δικαιολογημένως, κατά την άποψή μου, απεφάνθη, λαμβάνοντας υπόψη τις προαναφερθείσες αρχές της χρηστής διοικήσεως και της ασφάλειας δικαίου[11] και χωρίς να υποπέσει σε πλάνη, ότι ενέπιπτε στη διακριτική ευχέρεια του ΚΓΦΠ να αποσαφηνίσει, με την ηλεκτρονική επιστολή της 13ης Ιουνίου 2001, τις προηγούμενες συστάσεις του και να επιτρέψει την υποβολή νέου, μη προσβεβλημένου από ιό, υλικού.

58. Ως προς το σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως που σχετίζεται με παράβαση του άρθρου 80 του κανονισμού 2100/94, το οποίο προβλέπει διαδικασία επαναφοράς στην προτέρα κατάσταση, αρκεί η επισήμανση, πρώτον, ότι η KSB δεν υπέβαλε πράγματι αίτηση επαναφοράς στην προτέρα κατάσταση δυνάμει της εν λόγω διατάξεως και, δεύτερον, ότι –όπως ορθώς επισήμανε το ΚΓΦΠ– η προβλεπόμενη από την εν λόγω διάταξη συνθήκη περί μη τηρήσεως προθεσμίας ουδέποτε πραγματώθηκε, δεδομένης της ασάφειας σε σχέση με την προθεσμία υποβολής του φυτικού υλικού· εφόσον, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω εκτιμήσεις, το ΚΓΦΠ είχε την εξουσία να επιτρέψει την υποβολή νέου υλικού στο πλαίσιο μίας και της αυτής διαδικασίας υποβολής αιτήσεων και άνευ απορρίψεως της αρχικής αιτήσεως, δεν συνέτρεχε λόγος αποκαταστάσεως του δικαιώματος υποβολής φυτικού υλικού κατ' εφαρμογήν της διαδικασίας του άρθρου 80 του κανονισμού 2100/94.

59. Το σκέλος του λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση της εν λόγω διατάξεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

11 — Βλ., ανωτέρω, σημεία 47 έως 49 των προτάσεων.

60. Τέλος, εν αντιθέσει προς ό,τι υποστηρίζουν συναφώς οι αναιρεσείουσες, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη απορρίπτοντας, με τη σκέψη 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις αιτιάσεις περί κακής πίστεως της KSB ως αλυσιτελείς, καθόσον επρόκειτο πράγματι για επιχείρημα το οποίο δεν παρουσίαζε συνάφεια με το ζήτημα που εξέταζε το Γενικό Δικαστήριο, ήτοι με το ζήτημα αν το ΚΓΦΠ είχε ή όχι ενεργήσει εντός των ορίων της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει το άρθρο 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94 προς αποσαφήνιση των συστάσεων που διατυπώνει κατά περίπτωση.

61. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 55, παράγραφος 4, του κανονισμού 2100/94, σε συνδυασμό με τα άρθρα 61, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 80 του ιδίου κανονισμού, πρέπει, κατά την άποψή μου, να απορριφθεί ομοίως ως αβάσιμος.

62. Βάσει του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, φρονώ ότι επιβάλλεται η εν όλω απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

VII – Δικαστικά έξοδα

63. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου Κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το ΚΓΦΠ και η Schniga ζήτησαν την καταδίκη των αναιρεσειουσών στα δικαστικά έξοδα και οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν, πρέπει αυτές να καταδικασθούν στα δικαστικά έξοδα.

VIII – Πρόταση

64. Για τους προεκτεθέντες λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

2) να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.